

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

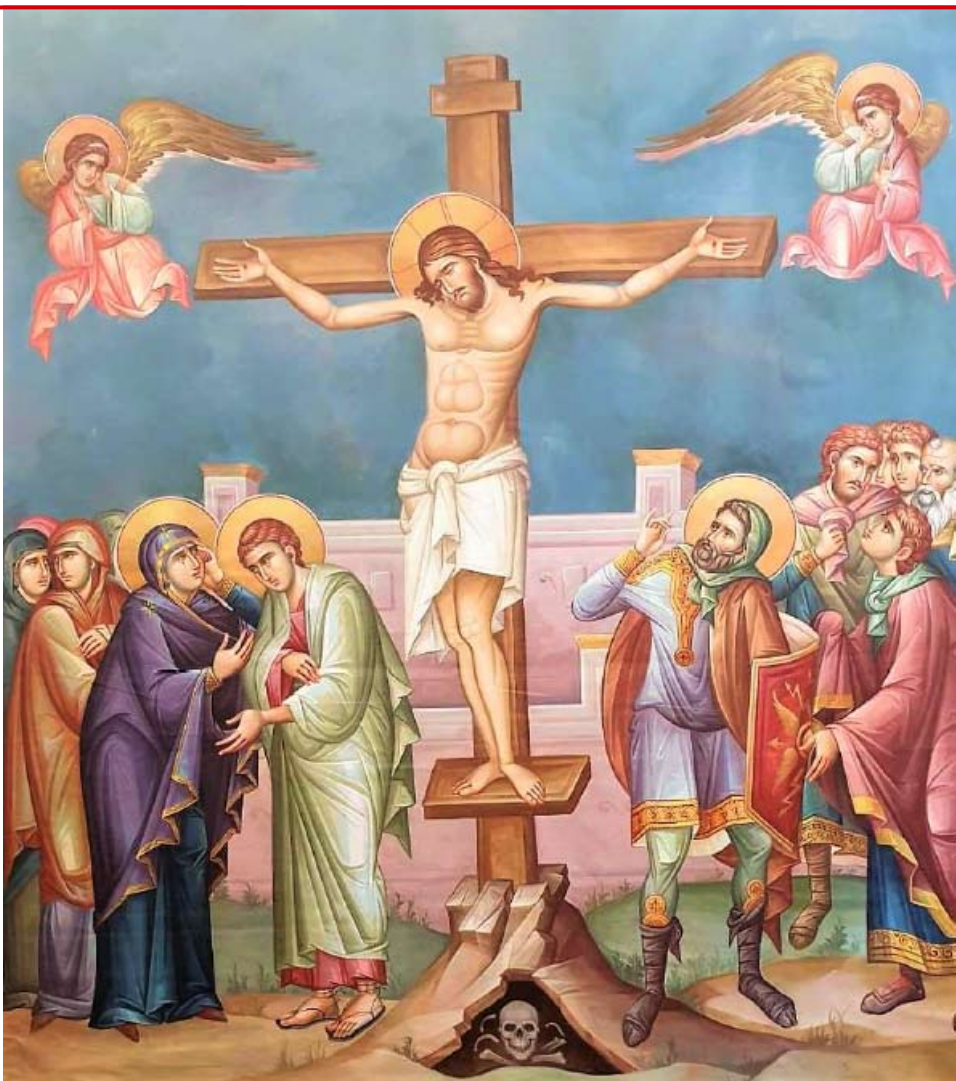
NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 6-A DIN POST
(a Floriilor)
(†) INTRAREA DOMNULUI
ÎN IERUSALIM

ÎMPREUNĂ CĂLĂTORIND PE CALE CU HRISTOS

Cea mai frumoasă și mai profundă perioadă a anului liturgic este Săptămâna Mare, pe care o începem chiar din această seară. Cum poate o săptămână atât de tristă să fie frumoasă? Cu siguranță perioada dintre Sfintele Paști și Pogorârea Sfântului Duh este cea mai luminată și cea mai plină de strălucire, de bucurie și dătătoare de speranță. Dar Postul Mare și Săptămâna Mare ne poartă în istorie, acum 2000 de ani, și ne poartă pașii, gândul și viața către Jertfa cea mântuitoare a Domnului nostru Iisus Hristos. Citim sau ascultăm Sfintele Evanghelii, cântăm frumoasele imne, tropare, stihiri, condace și icoase ale acestei săptămâni, culminând cu Prohodul Domnului. Înțelegem mai bine cum suferința Domnului pe drumul Golgotei ne-a mântuit pe noi și ne-a născut, din apa botezului, în numele Sfintei Treimi, pentru împărăția cea de sus.

Azi, cu mic cu mare, ați venit la biserică să-L întâmpinați pe Domnul cu ramuri de salcie și cu flori. Ați pregustat LUMINA și BUCURIA ÎNVIERII, pe care ați dus-o acasă și v-ați umplut casa de sărbătoare. L-ați adus, nevăzut, pe Hristos. Dar n-ați văzut privirea Acestuia la intrarea triumfală din Ierusalim către cei care, bucuroși și plini de speranță, Îi strigau Osana! Domnul știe că ei speră să-i izbăvească de stăpânirea romană, să le ușureze numai viața de aici. De aceea nu vor înțelege că de acum El se va duce ca un miel la tăiere. Nu-L vor înțelege în

aceste momente nici chiar ucenicii Săi. Unul Îl va trăda, Iuda. Altul se va lepăda de El, Petru. Ceilalți vor fi înspăimântați și tulburați. Nu-l vor mai însoți pe Domnul lor pe drumul Golgotei, pe drumul Crucii. Numai femeile vor merge după El până la capăt, până la piatra mormântului: Maica Domnului și femeile mironosițe.

Citind Evangheliile, ne mirăm și ne întrebăm, acuzându-i parcă, de ce ucenicii nu au fost curajoși, nu au fost eroi. Să ne uităm la noi, care nici măcar nu ne mai deranjăm să postim, să venim la Denii, să ne pregătim cum trebuie de Sfintele Paști și să participăm până la sfârșit la toate

slujbele Învierii.

Neuitând anii în care nu am mai putut participa la Denii și la Sfintele Paști ... vă îndemn pe toți, cu familiile împreună, să veniți în această săptămână zi de zi la biserică și să vă pregătiți mai ales SUFLETUL pentru LUMINA mării sărbători. Și în noaptea Învierii să-L primim pe Hristos în Sfânta Taină a Împărtașaniei, căci pentru ca noi să avem viață S-a răstignit și a înviat.

În comuniune, în noaptea dintre veșnicii, să primim împreună Sfânta Lumină, strigând:

HRISTOS A ÎNVIAT! ❖

DENIA SFÂNTEI ȘI MARIU LUNI

Denia din această seară ne amintește de Sfânta și Marea Luni, în care

ni se vorbește de smochinul neroditor, care s-a uscat, pentru că Domnul nu a găsit rod în el.

De asemenea, se pomenește chipul prea frumos și curat al lui Iosif în Egipt, fiul lui Iacob, patriarhul biblic. Iosif, prin viața sa curată și împodobită cu virtuți, preînchipuia pe Mântuitorul Hristos.

Precum Iosif a fost vândut de frații săi pe 30 de arginți și a ajuns pe urmă la curtea lui Putifar, mai marele eunucilor faraonului Egiptului, tot așa și Mântuitorul Hristos a fost trădat și vândut de Iuda pe 30 de arginți și predat fariseilor și cărturarilor, arhierilor Anna și Caiafa, care îl vor da la moarte. Precum Iosif în vremea secetei care s-a abătut asupra lui Israel a hrănit tainic pe fiii neamului său, tot așa și **Mântuitorul Hristos hrănește cu preacuratul său trup pe Noul Israel, în taina Sfintei Împărtășanii, căci El este cu adevărat „Pâinea care s-a**

coborât din Cer și dă viață lumii”.

Așa cum Iosif a răbdat multe ocări de la frații săi, iar când a ajuns în Egipt nu s-a lăsat biruit de dulceața trecătoare a păcatului, ci a rămas curat și virtuos toată viața sa, ca și Hristos.

Pe de altă parte, smochinul neroditor pe care Hristos l-a întâlnit în drum ieșind din Betania și mergând spre Ierusalim și în care Domnul nu a găsit rod, decât numai frunze, și a fost blestemat și îndată s-a uscat, reprezintă chipul omului trufaș și mândru care nu are în el rodire de fapte bune și pocăință, care are doar ramuri bogate, umbroase, dar fără rod, e

chipul omului nemilostiv și nesmerit.

De asemenea, smochinul în care nu a găsit rod simbolizează sinagoga iudaică, cea neroditoare, în care Hristos a găsit doar fățarnicie și formalism, literă lipsită de duh, căci ea nu a putut aduce rod, mântuirea omului. **Mântuirea va fi Lucrearea lui Hristos, Mesia cel adevărat și al Bisericii Sale, în care jertfa Crucii și slava Învierii Sale se permanentizează liturgic și euharistic în Taina Sfintei Liturghii, spre mântuirea tuturor oamenilor.**

Se cuvine deci să avem și noi viață curată și plină de virtuți ca și Iosif cel prea frumos și să fim pomi roditori, plini de rodirea faptelor bune și a credinței, spre mântuirea noastră. ❖

Pr. Eugen Morar

DENIA SFÂNTEI ȘI MARIU MARȚI

În a doua zi din săptămâna

Sfintelor Pătimiri ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Biserica ne pune înainte parabola celor zece fecioare, cinci înțelepte și cinci neînțelepte (Matei 25, 1-13).

Cele înțelepte și-au împodobit candelarele lor și au ieșit în întâmpinarea mirelui.

Cele neînțelepte nu s-au îngrijit ca să aibă cele necesare pentru ca ale lor candelare să poată să ardă și să lumineze și au mers să cumpere de la cei care vindeau, dar, între timp, mirele a venit și ușa s-a închis.

Au venit, au bătut la ușă și au strigat:

„Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!”.

Iar din interior s-a auzit un glas spunând:

„Nu vă cunosc pe voi. Drept aceea,

privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul

când vine Fiul Omului!” (Matei 25, 12-13).

Parabola de față a fost rostită de Domnul Iisus cu doar câteva zile înainte de Pătimirile Sale, motiv pentru care Biserica a rânduit să fie lecturată în săptămâna aceasta. **A fost rânduită în această zi pentru cei care încă nu s-au pregătit și pentru cei care încă nu stăruiesc în credință și fapte bune și nu sunt conștienți de puținul timp pe care ni l-a încredințat Dumnezeu aici, pe pământ, și timpul în care ne aflăm.**

Dacă luăm în considerare limbajul simbolic al acestei parabole, care nu-și propune să descrie o întâmplare de la o nuntă oarecare din vremea aceea în Palestina, devine lesne înțeles că **mirele nu este altul decât Hristos și că cele două grupe de fecioare reprezintă de fapt două categorii de oameni, în care ne-am putea regăsi fiecare dintre noi, în aparență toți credincioși, doar că**

unii, din vina lor, nu vor intra la nunta mirelui, adică în împărăția lui Dumnezeu. Două aspecte ar fi, în principal, de reținut din această pildă: primul ar fi în legătură cu momentul când, spune Evanghelia, ușa s-a închis după intrarea mirelui la cină. **Se închide ușa, adică vine un moment în viața noastră când se opresc toate și trebuie să dăm răspuns înaintea Preabunului Dumnezeu pentru toate cele săvârșite în această viață;** și al doilea aspect se referă la momentul în care fecioarele aud în interiorul lor un glas care le spune „Nu vă cunosc pe voi!”. Deși erau fecioare și petrecuseră viața într-o oarecare curățenie sufletească, nu au reușit să-și împodobească viața lor cu virtuțile smereniei, dragostei, milosteniei și ascultării. Și au auzit acel glas, greu pentru urechile noastre ale tuturor: „Nu

vă cunosc pe voi!”. Mai reținem un amănunt foarte important, și anume că fecioarele înțelepte, cu suficiente provizii de untdelemn, care simbolizează faptele iubirii față de aproapele, la sosirea mirelui n-au fost nevoite să strige: „Doamne, deschide-ne nouă!”, deoarece înseși faptele lor bune le-au deschis ușa.

Celelalte au avut mai mult vorbe decât fapte, ori ușa împărăției cerurilor nu se poate deschide doar cu vorbe. De asemenea, trebuie subliniat faptul că ațipirea și, apoi, adormirea tuturor acelor fecioare ne indică moartea trupească, de care cu toții vom avea parte la un moment dat. Dar iată că la miezul nopții se aude strigarea: „Iată, Mirele, vine! Ieșiți întru întâmpinarea lui!”, strigare de care se va cutremura întregul univers, iar aceasta se va auzi la a doua venire a Domnului Hristos. Cu privire la acel moment,

mesajul Mântuitorului Hristos este unul categoric: „Privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului!”.

Așadar, să fim cu luare aminte și să

avem candelile sufletelor tot timpul împodobite, după voia Mirelui Hristos, pentru ca atunci, când vom fi chemați la nuntă, să stăm cu El la cină, să nu

auzim încuietura ușii și cuvintele acelea grele și dezolante: „Nu vă cunosc pe voi!” ❖

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

DENIA SFÂNTEI ȘI MARIII MIERCURI

În Sfânta și Marea Miercuri dumnezeieștii Părinți au hotărât

să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă care a uns capul Mântuitorului cu mir, a spălat cu lacrimi picioarele Lui și le-a șters cu părul capului, fapt întâmplat cu puțin timp înainte de Patimile Mântuitorului. Tot astăzi Mântuitorul Hristos trimite pe ucenicii Săi în Ierusalim ca să pregătească Paștile: „Mergeți în cetate, la cutare, și spuneți-i: Învățătorul zice: la tine vreau să fac Paștile cu ucenicii” (Matei 26, 18)

A jungând în Ierusalim, Hristos a intrat în casa lui Simon leprosul, iar o femeie păcătoasă s-a apropiat de El și a turnat pe capul Lui acel mir de mare preț. Pomenirea ei s-a pus astăzi ca să se predice totdeauna, pretutindeni și tuturor fapta ei izvorâtă din căință, umilință și iubire. **Femeia aceasta a fost determinată să facă acest gest pentru dragostea pe care Mântuitorul a manifestat-o față de toți oamenii, drepti și păcătoși, pentru deschiderea pe care o avea față de toți păcătoșii care se pocăiesc,** dar și pentru faptul că a intrat în casă unui leproș, socotit necurat, pe care Hristos l-a tămăduit. Se gândea femeia

că dacă s-a tămăduit cel leproș, tot așa se va putea tămădui și ea.

Astfel, a uns capul Mântuitorului cu „mir curat și de mare preț”, nefalsificat și neamestecat, fapt ce a atras mânia lui Iuda, care a certat-o pe femeie pentru risipa pe care ar fi făcut-o cu mirul. Făcea pe milostivul; din gură spunea că dacă s-ar fi vândut acel mir, mulți săraci ar fi fost miluiți, dar în realitate pe el îl preocupa să vândă mirul și să pună mâna pe bani. Femeia a fost certată și de fariseul Simon și de mulțimea care era de față. Toți au certat-o, dar Hristos i-a iertat păcatele și a muștrătat pe toți care au desconsiderat-o pe femeie. L-a muștrătat pe Iuda spunând că mirul este

„spre îngroparea Mea”, i-a muștrătat pe cei de față amintindu-le că „pe săraci pururea îi aveți cu voi”, deci se cuvenea ca această femeie, păcătoasă fiind, să ungă capul Învățătorului. L-a muștrătat și pe Simon fariseul, amintindu-i că nu s-a ridicat la măsura pocăinței pe care a făcut-o această femeie. Iertându-i-se păcatele, femeia și-a îndreptat viața „luând rânduiala de mironosiță.”

Și noi suntem chemați în perioada Postului Mare și a Săptămânii Patimilor să facem pocăință, pentru că și noi suntem păcătoși în fața lui Dumnezeu și avem nevoie de iertarea. **Peste veacuri, Mântuitorul Hristos se întoarce și către noi muștrându-ne pentru păcatele noastre nepocăite, cerându-ne să ne întoarcem la El cu tot sufletul, având ca model de adevărată pocăință pe femeia cea păcătoasă căreia „mult i s-a iertat, pentru că mult a iubit”.** (Luca 7, 47) ❖

Pr. Adrian Chiriță

DENIA SFÂNTEI ȘI MARIII JOI

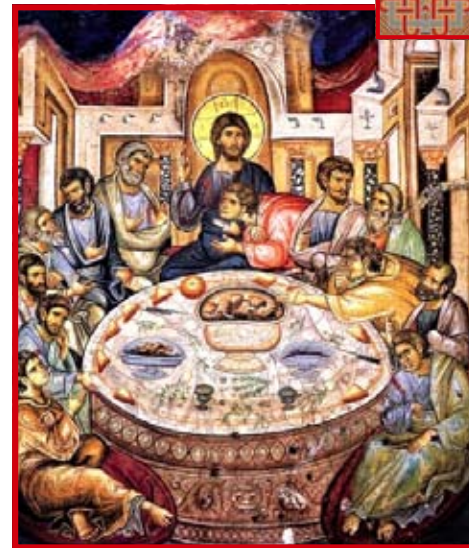
În Sfânta și Marea zi de Joi, se face pomenire de câteva evenimente

importante din viața Mântuitorului Hristos: spălarea picioarelor ucenicilor Săi, Cina cea de Taină cu instituirea Sfintei Euharistii, trădarea și vânzarea lui Hristos de către Iuda și rugăciunea Mântuitorului din Grădina Ghetsimani. Din relatările Sfințelor Evanghelii, aflăm că înainte de a serba cu ucenicii Săi Paștile Iudaice, în amintirea ieșirii poporului evreu din Egipt sub Moise, Mântuitorul Hristos, dând pildă de supremă smerenie și învățând pe ucenicii Săi că acela care vrea să fie mai mare între ei să fie slujitorul tuturor, El însuși s-a încins cu un ștergar, ca unul care slujește, și a spălat picioarele fiecărui ucenic, chiar și ale lui Iuda, care-L va vinde și își va trăda Învățătorul.

Apoi, a stat cu ei la Cină și după ce-a serbat Paștile cel Vechi, a instituit pe cel Nou arătându-se pe El Însuși că este Mielul de Jertfă care-Și frânge Trupul și-Și dă Sângele pentru viața lumii. Acum la Cină, luând pâinea, binecuvântând și sfințind a întemeiat Taina Euharistiei zicând: „Luați măncați, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor”. La fel, luând paharul a zis: „Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei Noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor”. A poruncit Apostolilor: „Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea”. Iar Biserica, de atunci și până la sfârșitul veacurilor va săvârși Sfânta Liturghie Euharistică, în care darurile de pâine și

vin, prin **Lucrarea Duhului Sfânt, devin Trupul și Sângele lui Hristos, din care credincioșii se împărtășesc spre iertarea păcatelor și spre viața de veci.**

❖ În timp ce ucenicii la spălarea picioarelor s-au luminat, iar la Cină au gustat din Ospățul Stăpânului Hristos, unul singur, Iuda, răspunde iubirii Învățătorului cu vânzare vicleană, iubind mai mult banii decât pe Stăpânul. Mântuitorul l-a demască pe Iuda atunci, la Cină, zicând că: „unul dintre voi Mă va vinde”. Acesta a plecat de la Cină întunecat la suflet și împlinind lucrarea diavolului s-a dus în grabă la farisei și cărturari, vânzându-L pe 30 de arginți. Astfel „prin vânzare vicleană a dat pe Stăpânul și spânzurare și-a agonisit și iadului s-a dat trădătorul”, cum zice cântarea din Triod, vânzând

Sângele nevinovat a lui Hristos.

❖ După Cină, luând pe ucenicii Săi, Hristos vine pe muntele Eleonului sau al Măslinilor, în Grădina Ghetsimani, unde petrece câteva ceasuri în rugăciune către Tatăl Ceresc, pentru clipele grele care vor urma și pătimirile pe care Le va suporta. **S-a rugat pentru ucenicii Săi, cerând Tatălui să-i aibă în paza Sa, socotind că misiunea încredințată Lui de Tatăl o va împlini întocmai. S-a rugat Hristos cu lacrimi de sânge, din tot adâncul Ființei Sale, ca să poată împlini și ca om voia**

Tatălui, bând paharul pătimirilor și al Crucii. I-a îndemnat pe ucenici la priveghere spunându-le că: „a sosit ceasul ca Fiul Omului să fie dat în mâinile celor fărădelege spre a fi judecat și

osândit la moarte”. Și îndată au sosit ostașii cu bătrânii poporului, cu făclii și cu arme și L-au prins pe Iisus. Între ei fiind și Iuda, vânzătorul, care printr-o sărutare L-a predat lor. Din aceste

momente începe procesul Mântuitorului, cu umilințe, batjocuri, băți și acuzații mincinoase, cu condamnarea Sa la moarte și răstignirea Sa pe Cruce. ✦

Pr. Eugen Morar

DENIA SFÂNTEI ȘI MARII VINERI

Aflată la finalul Postului Sfințelor Paști, Săptămâna Mare ne vorbește mai mult despre viața și pătimirile Mântuitorului Hristos. În mod special ultimele zile sunt dedicate exclusiv momentelor de la finalul vieții pământești a Domnului Iisus.

Dintre toate momentele încărcate de tristețe ale Patimilor Domnului, unul are o rezonanță aparte. Aș vrea să ne oprim asupra rugăciunii lui Hristos din grădina Ghetsimani, înainte de a fi vândut. Această rugăciune - de fapt, o convorbire dramatică cu Tatăl ceresc - este centrată pe imaginea paharului. Mântuitorul Hristos îi lasă pe ucenici și se adâncește puțin în această grădină de măslini, unde „a căzut cu fața la pământ, rugându-Se și zicând: Părintele Meu, de este cu putință, treacă de la Mine paharul acesta! Însă nu precum voiesc Eu, ci precum Tu voiești.” (Matei 26, 39) Când merge a doua oară să se roage, Hristos spune: „Părintele Meu, dacă nu este cu putință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, făcă-se voia Ta.” (Matei 26, 42) În cele din urmă, cunoaștem deznodământul, Bunul Mântuitor va bea acest pahar până la capăt, răbdând batjocura, răstignirea, moartea și îngroparea.

Dar acest dialog pe care îl are Hristos cu Tatăl este răscolitor prin intimitatea dumnezeiască pe care ne-o descoperă nouă.

De fiecare dată când săvârșim un păcat, fie și numai cu vorba sau cu gândul, afectăm relația cu cel de lângă noi. Chiar și gândul nostru rău ne face să ne purtăm diferit, mai distant, sau să fim mai irascibili decât ar fi cazul într-o anumită situație. **Fiecare gând rău, fiecare cuvânt urât spus, fiecare gest necugetat ne îndepărtează de aproapele nostru, dar și de Dumnezeu.** Încă de la începutul creației, imediat după păcatul original, **Adam și Eva sunt izgoniți din Rai. Judecata înfricoșătoare pe care o relatează Mântuitorul Hristos se încheie cu două sentințe: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu” (Matei 25, 34) sau „Duceți-vă de la Mine, blestemaților” (Matei**

25, 41). Întotdeauna Hristos cheamă la El ucenicii prin cuvintele „Vino după Mine” și mustră îndepărtând: „Mergi înapoia Mea, satano!”. Observăm astfel un tipar: iertarea, bunătatea, harul aduc împreună, cheamă, construiesc legături. În schimb, păcatul, judecata, viciul îndepărtează, izgonesc harul lui Dumnezeu și îndepărtează de la noi mântuirea pe care ne-a adus-o în dar Dumnezeu.

Momentul când Hristos, la rugăciunea din grădina Ghetsimani, încearcă să îndepărteze paharul pregătit de Tatăl pentru El, ne arată că nu ne putem apropia de Dumnezeu decât prin jertfă. (...) Dacă păcatul desparte, îndepărtează, atunci remediul este harul dumnezeiesc, care apropie, unește, leagă. Și noi putem urma același drum al asumării dragostei până la jertfă, ca să ne facem moștenitori ai darurilor care izvorăsc din Jertfa Mântuitorului Iisus Hristos. ✦

Pr. Vlad Alexandru Mîndru

DENIA SFÂNTEI ȘI MARI SÂMBETE

Potrivit Sinaxarului de la Denia Prohodului prăznuim îngroparea Mântuitorului și pogorârea Sa la iad. Trupul lui Hristos este așezat în mormânt, iar sufletul Mântuitorului coboară la iad, de unde ridică pe toți cei care L-au așteptat cu credință și nădejde. Cântările din această seară ne spun că Hristos era prezent cu tâlharul în Rai și pe tronul cel ceresc împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. Aceste adevăruri sunt cuprinse într-o rugăciune pe care o rostim când cădim Sfânta Masă, care este simbolul mormântului Mântuitorului: „În mormânt cu trupul, în iad cu Sufletul, ca un Dumnezeu, în Rai cu tâlharul și pe tron împreună cu Tatăl și cu Duhul ai fost, Hristoase, toate umplându-le, Acela ce ești necuprins.”

In Vinerea Mare ne cuprinde jalea, când ne gândim la pătimirea Domnului nostru Iisus Hristos, la jertfa Sa mântuitoare și la cuvintele Sale dumnezeiești, pe care ni le-au lăsat scrise cu lacrimi Sfinții Evangheliști. **Așa facem în Vinerea Mare, ne gândim la Pătimirile Sale, la testamentul iubirii lăsat prin cele 7 grăiri de pe Cruce. Apoi, împreună cu Maica Sa și cu femeile mironosițe, Îl coborâm de pe Cruce, Îl bocim și-L îngropăm.**

Iar jalea noastră urcă până la Cer. Suntem lângă Maica Lui și ne îngropăm odată cu El, ca să înviem împreună cu El. În Vinerea Mare, de atâta tristețe, poporul drept credincios nu se atinge de mâncare sau băutură. Nu mai face nici Liturghie, ci stă în jurul mormântului dătător de viață și cântă cu părinții Bisericii: **„Ieri m-am îngropat împreună cu Tine, astăzi**

înviez împreună cu Tine, Înviind Tu; Răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine, astăzi mă scol împreună cu Tine.”

După ce în biserica noastră prohodim pe Cel care este Stâlpul Vieții și Îl purtăm prin parohie prin Epitaful brodat din truda credincioșilor, Îl așezăm pe Domnul în mormânt și jalea noastră nu se oprește aici. Ea se mută acolo unde, la loc de verdeață, odihnesc moșii și strămoșii noștri. Văduve, mai în vârstă și mai tinere, își jelesc morții în Vinerea Mare și le împodobesc mormintele cu florile recunoștinței și cu lacrimile inimii. E plânsul cu măsură de care vorbește Evanghelia. E plânsul văduvelor și al orfanilor care cred că morții din morminte vor învia, odată cu Iisus Hristos cel răstignit și înviat.

Credeți-mă, Vinerea Patimilor este cea mai tristă zi din viața mea de preot.

Această tristețe mă cuprinde până în noaptea Învierii, atunci când cele vechi s-au dus și când toate sunt noi. Când moartea este biruită, așa cum primăvara biruie iarna și câmpul se îmbracă cu floare, ca să înțelegem noi cum va îmbrăca Dumnezeu sufletul nostru la Înviere. ✦

Pr. Paroh Dinu Pompiliu